

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET SOUPER

toneelspel in twee bedrijven

door

1880

Rudy Geldhof

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1491

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET SOUPER* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY GELDHOF* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/8
ISBN 978-90-385-10569

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Geldhof
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 dame – 1 heer)

AGNES VERMEULEN, rond de veertig.
BERNARD PIETERS, een eind in de dertig.

DECOR

Interieur van woonkamer van een modern appartement. (Combinatie salon - eetplaats), Deuren naar keuken, badkamer, slaapkamer, hall. Moderne meubels, televisietoestel, staande lamp.

Twee bedrijven. Duur: ongeveer 90 minuten

EERSTE BEDRIJF

(Agnes verricht de handelingen die gepaard gaan met het dekken van een tafel, met het oog op een gezellig etentje met zijn tweeën. Ze is gehaast: de gast kan er elk ogenblik aankomen. Tenslotte is ze klaar. Ze gaat zitten wachten op de punt van een stoel, startklaar om open te maken, zodra er wordt gebeld. Ze strijkt haar rok glad en merkt dat er een grote ladder in haar kous is. Ze overweegt of ze nog de tijd heeft om een nieuwe panty aan te trekken. Ze besluit het te wagen. Ze wil net uit haar panty stappen, als er wordt aangebeld. Agnes raakt in paniek en trekt de panty weer op. Er wordt opnieuw aangebeld, indringend. Agnes: haast zich zoveel ze kan en gaat openmaken)

BERNARD : *(Off, in de hall)* Juffrouw Agnes.

AGNES : *(Off)* Mijnheer Bernard. Kom binnen. Excuseer dat ik u even liet wachten. Kom binnen.

BERNARD : *(Komt op. Hij blijft in de deuropening staan. Tirolermantel. Hoedje. Hij houdt een tuil rozen verborgen achter de rug, in de rechterhand. In de linker heeft hij een propvolle ouderwetse boekentas)* Nee, nee. Ik excuseer me. Ik ben te laat. *(Grapje)* Was 't op 't werk geweest, we zouden zeggen: de trein had retard, vertraging. *(Hij wil haar een hand geven, maar heeft daar moeite mee: hij wil de rozen verborgen houden. Tenslotte zet hij zijn boekentas neer, verbergt de bloemen nu met de linkerhand, en geeft Agnes een hand)* Juffrouw Agnes.

AGNES : Kom binnen.

BERNARD : *(Blijft in de deuropening staan)* Maar we zijn hier niet op het werk, hé. Het is die bloemenvent, die bloemenverkoper om de hoek, die me heeft opgehouden. Alstublieft. *(Hij overhandigt haar de tuil rozen)*

AGNES : Oh, rozen. Eh... dank u, mijnheer Bernard. *(Ze wil ze op een kast neerleggen)*

BERNARD : *(Loopt haar achterna en neemt de rozen voorzichtig van de kast)* De bloemenvent heeft gezegd: onmiddellijk in water zetten. *(Fier)* Het is baccardi.

AGNES : Hoe zegt u?

BERNARD : Zo 'n roos, dat is een baccardi. Rozen hebben een naam. Baccardi, zei de man. Kwaliteit. Worden niet zwart, als ze in water staan.

AGNES : *(Lachje, omdat Bernard de naam van de rozen verkeerd uitspreekt)* Doe ik onmiddellijk, mijnheer Bernard. *(Ze kijkt even rond, vindt een geschikte vaas, haalt er de plastic bloemen uit en begeeft zich naar de keuken om de vaas met water te vullen)*

BERNARD : *(Ontdoet zich van mantel en hoed, die hij nonchalant neerlegt op een stoel. Hij bedenkt zich en hangt ze slordig aan de kapstok. Ondertussen, hard pratend, opdat Agnes hem goed zou verstaan vanuit de keuken)* Is me nogal een babbelkous zeg, die bloemevent. Wel een kwartier hield hij me bezig. Ik zeg: Mijnheer, ik had graag wat bloemen gewild, het is voor een dame. Zegt hij: *(Dialect)* Is het voor uw eigen vrouw? Ik zeg: Nee, mijnheer. Ik ben vrijgezel. Zegt hij: *(Dialect)* Baccardi's dan. Ik zeg: Eh, mijnheer, dit zijn toch rozen. Is dit wel gepast? Zegt hij: Als het niet voor uw eigen vrouw is, is 't voor de vrouw van een ander. Ik zeg: Nee, mijnheer, het is gewoon voor een dame... Zegt hij: uw fiancée dan, uw amouretje. Wel, baccardi's.

(Agnes komt op, met de vaas)

Ik zeg: Nee, mijnheer, het is gewoon voor een dame, een collega van het werk. Geen fiancée en geen vrouw van een ander. Enfin, het kwam er op neer dat ik die man mijn hele leven had moeten vertellen alvorens aan wat bloemen te raken. Heb ik dan maar baccardi's genomen. Daarbij, rozen, dat betekent toch altijd iets... speciaals.

(Agnes heeft ondertussen de rozen in de vaas geschikt. Ze bemerkt de kleren van Bernard aan de kapstok en hangt ze ordelijker. Ze wil zijn tas wegzetten)

(Heeft een ogenblik de rozen staan bewonderen en springt naar zijn boekentas. Hij haalt er een fles wijn uit) Ik heb ook een flesje wijn mee. Bordeaux. Saint... *(Hij bestudeert het etiket)* Emilion. Van een goed jaar.

AGNES : Maar mijnheer Bernard. Dat was toch niet nodig. *(Ze neemt de fles aan)*

BERNARD : Dat moet warm staan. Hoe noemen ze dat?

AGNES : Chambrenen.

BERNARD : Juist. Chambrenen.

AGNES : *(Zet de fles bij een radiator van de centrale verwarming)* Wat u al mee hebt.

U bent net Sinterklaas. Ik voel me gegeneerd.

BERNARD : Ik heb nog iets mee. Een fles jenever. Is de schuld van mijn vader. Die man! Hij wou per se dat ik een fles jenever meenam. Van zijn eigen voorraad.

Die man! Dat is nu toch geen drank om een vrouw cadeau te doen, zeg nu zelf.

AGNES : Eh, ik drink dit soort dingen niet, maar uw vader heeft het zeker goed bedoeld. Bedank hem voor mij. *(Ze neemt de fles met de toppen van de vingers vast en bekijkt ze wantrouwig)*

BERNARD : Die zal in de ijskast moeten. Jenever moet ijsgekoeld zijn.

(Agnes gaat af naar de keuken, met de fles jenever. Bernard kijkt ondertussen ongegeneerd rond)

AGNES : *(Komt terug op. Beiden glimlachen elkaar verlegen toe)* Maar ga toch zitten.

(Ze wijst naar de salonzetels)

BERNARD : Ja! *(Hij gaat zitten en steekt een sigaret op)* Ik mag toch roken?

AGNES : Ja, ja. Doet u maar.

BERNARD : *(Zet zijn bril op en haalt, drukdoende, een map uit zijn tas. Ernstig, organiserend)* Ik heb dus, zoals u gevraagd had, de prijzen mee van de Codi Store, de Supermarkt en van Delhaize. Ik moet zeggen: de Codi Store is het interessantst voor de schuimwijn. 58 frank de fles. De literfles. Voor de toastjes is de Supermarkt het goedkoopst. Servietten... wacht, waar heb ik het weer? *(Hij doorbladert nerveus zijn papieren. Hij vindt niet wat hij zoekt)*

AGNES : Wilt u iets drinken?

BERNARD : Graag.

(Agnes gaat naar de buffetkast en neemt twee sherryglazen en onderleggers. Bernard haalt ondertussen vliegensvlug een feestneus met snor uit zijn tas en zet hem op. Agnes wil de sherryglazen op de salontafel neerzetten, bemerkt de

feestneus, schrikt)

Haha. Gaan we lachen, zeg. Ik heb me daar een show gemaakt, met een gedicht, op rijm! Het wordt een echte Hollywood show, een Broadway-galavertoning. Met een tekst! U moet geen schrik hebben. De tekst doe ik. Die ken ik al van buiten. U moet alleen maar mimeren. Haha, zal hij van opkijken, De Pil!

AGNES : *(Met een speels-verwijtende blik, omdat Bernard bedoeld persoon bij zijn bijnaam noemt)* De Pil!

BERNARD : Ja. Als u liever hoort: *(Plechtig)* ons aller personeelchef, de geachte heer Arthur Trioen. Wat doen we eerst: de aankopen bespreken of de show instuderen?

AGNES : Eh... zou dat niet kunnen, na het eten? Ik heb namelijk een klein soupetje...

BERNARD : *(Kijkt rond, bemerkt de gedekte tafel)* Oh, dat is een aangename verrassing. Een souper. Vanzelfsprekend. *(Hij dooft zijn sigaret al)*

AGNES : Misschien eerst een aperitiefje...

BERNARD : Oh, graag. Aperitiefje.

AGNES : Wat wilt u? Veel heb ik niet...

BERNARD : Eh, hetzelfde als u. Ik wil uw smaak leren kennen.

AGNES : Ik drink nooit.

BERNARD : Toch, toch. Probeer eens zo 'n jenevertje. Het is wel geen damesdrank...

AGNES : Dat is me te sterk, hoor.

BERNARD : Een slokje maar. Is geen vergif.

AGNES : Ik neem een sherrytje, denk ik.

BERNARD : Ik ook dan. Sherrytje.

AGNES : Mooi. Een klein ogenblikje. *(Af naar keuken)*

(Bernard kijkt haar genoeglijk na. Hij trekt zijn das recht, doet wat aan zijn haar, doet wat speeksel aan zijn wenkbrauwen. Agnes op met de fles sherry. Ze betrapt Bernard in zijn drukke bezigheden)

BERNARD : Ik ken dit eigenlijk niet zo goed, sherry. Ik ben een simpele bierdrinker,

zal ik maar zeggen. Ziet er goed uit, is ook geel, zoals bier.

AGNES : *(Poging tot vrolijkheid)* Maar dan zonder schuim.

BERNARD : Zonder schuim. Goed gezegd. Haha. Zonder...

AGNES : *(Heeft zijn glas volgeschonken, in het hare doet ze een bodempje. Ze gaat zitten)* Gezondheid. *(Ze wil drinken)*

BERNARD : *(Houdt haar hand vast)* Wacht. We gaan eens klinken. *(Hij houdt zijn glas in de hoogte)* Op een collega, op een dame, die de kunst verstaat om mensen te ontvangen. Een charmante...

AGNES : Nee, nee...

(Bernard kijkt verwonderd op)

Niet op mij klinken. We zijn hier niet voor mij, maar voor mijnheer Arthur.

BERNARD : Oh, op De Pil dan, geboren Arthur Trioen, nog drie dagen personeelchef van ons dierbaar Ministerie van Gezin. Tweede verdieping, eerste gang rechts, bureel drie A. *(Hij zet de feestneus op)*

Dit is mijnheer Trioen

Hij gaat met pensioen

Had hij allang moeten doen

Wij hebben hem niet meer... van doen.

(Hij neemt een grote slok) Hahaha...

AGNES : Is dat iets uit het nummertje dat wij gaan opvoeren?

BERNARD : Ja!

Bij 't Ministerie van Gezin was hij een baas

De arme dwaas

Hij werkte er veertig jaar

De on-nozelaar.

Haha... *(Hij drinkt zijn glas leeg)*

AGNES : Vindt u zo 'n toespraak niet een beetje... te grof? Het is een afscheidsfeestje, het is de bedoeling hem te huldigen.

BERNARD : Oh, het mag grappig blijven. Licht-satirisch noemen ze dat. *(Hij kijkt naar zijn lege glas)*

AGNES : Wilt u nog een sherry?

BERNARD : Bah, ja. Het smaakt niet slecht. *(Agnes schenkt hem in)* Oh, u moet niet denken dat ik een drinker ben. Ik ben een zaterdagdrinker. De zaterdag ben ik van sortie. Niets speciaals. Pintje na het voetbal. En in mijn café, in mijn dorp. Ja, en tijdens de week ook soms, natuurlijk. *(Niet zo onschuldig als hij zich voordoet)* Gaat u wel eens uit, met iemand?

AGNES : Eh, nee.

BERNARD : Oh! Pardon. Zijn mijn zaken niet. *(Hij drinkt)* Ja, ik hou wel van een pintje bier. De zaterdag zit ik altijd in Den Hoorn. Kent u dat niet? Op de grote baan naar Gent. Den Hoorn. Groot café. Soort dancing. Ik woon daar net om de hoek. Veel jeugd altijd in Den Hoorn. Ik dans niet, hoor. Ik zit bij de vrienden, met een pintje bier.

AGNES : Ja, dansen, dat is niets meer voor ons hé, mijnheer Bernard.

BERNARD : *(Op de tenen getrapt)* En waarom niet? Ik kan dansen, hoor. Modern ook! Is niet moeilijk. Kijk. De jerk. *(Hij staat op en doet een paar jerkbewegingen, met zijn glas in de hand. Hij morst een heel klein beetje sherry)* Oh, pardon.

(Plotse paniekstemming bij Agnes. Ze begint onmiddellijk de vlek op het tapijt met haar zakdoek te bewerken. Dan loopt ze snel naar de keuken en komt terug met een spons en een vod. Ze tracht de vlek te verwijderen)

(Haalt een grote zakdoek te voorschijn. Schuld bewust) Kan ik helpen?

AGNES : Nee, nee. Het is al in orde. *(Ze gaat de spons en vod wegbergen in de keuken. Ze is onmiddellijk terug)* Het is niet erg. Als men onmiddellijk kan ingrijpen, is het niet erg. *(Ze gaat zitten)* Als men er rap bij is...

BERNARD : Jaja. *(Hij gaat zitten. Na een moment onwennige stilte. Plots)* Rookt u? *(Hij haalt zijn pakje St. Michel uit zijn zakken)*

AGNES : Ja.

BERNARD : *(Verwonderd)* Oh! *(Hij biedt haar een sigaret aan)*

AGNES : St. Michel. Maar mijnheer Bernard. Dat is me te zwaar. *(Ze neemt één van haar eigen Dunhills)*

BERNARD : Rookt u ook te veel?

AGNES : Twee per dag.

BERNARD : *(Doet alsof hij haar verkeerd begrijpt. Op een grapje uit)* Twee pakken per dag!

AGNES : Natuurlijk niet. Twee, drie sigaretten per dag.

BERNARD : Wist ik wel, juffrouw Agnes. U bent geen vrouw die twee pakken sigaretten per dag rookt. Maar enfin, al drinkt u niet, u rookt dan toch.

AGNES : Thuis, ja. Maar nooit op het werk of in het openbaar.

BERNARD : Gelijk hebt u. In het openbaar! Een vrouw op straat met een sigaret in haar mond! Zoals onze buurvrouw, thuis. Die is nog jong hoor, maar verslaafd! Soms kuist ze bij ons thuis. Ja, normaal onderhoudt mijn vader het huis. Maar als hij ziek is, komt Arlette. Wel, Arlette, die sigaret, die is geen moment uit haar mond. Een echte kettingrookster. Op straat, in een winkel... *(Schudt het hoofd. Idee)* Arlette, de sigaret! Haha... *(Hij drinkt zijn glas leeg en zet het neer op tafel)*

AGNES : *(Met een fijn lachje)* Daar bent u sterk in hé, bijnamen. *(Ze trekt nerveus aan haar sigaret. Er valt een stilte)*

BERNARD : U wil me plagen, juffrouw Agnes.

AGNES : Maar nee, ik bedoel er niets mee.

BERNARD : Nee? *(Hij kijkt haar onderzoekend aan. Zij kan een lachje niet onderdrukken)* De Eunuch! Zo noemen ze me op het werk, hé. De Eunuch. Dat weet u wel.

AGNES : Zo noem ik u nooit.

BERNARD : *(Zich opwindend)* Het is De Pil! Het is De Pil, die me die bijnaam gelapt heeft. Ik ben er praktisch zeker van. De zot! Omdat ik niet getrouwd ben, en bij mijn oude vader woon! Het is niet omdat hij vader is van een gezin van acht kinderen, dat hij de enige is, die tot iets in staat is.

AGNES : Kwam het wel van hem?

BERNARD : Maar ik heb de bal teruggekaatst. Ik ben hem De Pil beginnen noemen. Zeg eerlijk, is toch een stuk origineler: iemand met acht kinderen De Pil noemen. Soms ben ik sterk in zo 'n zaken.

(Agnes zit wat te lachen)

U zit te lachen, hé.

AGNES : Ja, omdat u zich zo zit op te winden, over een bijnaam.

BERNARD : Maar ik wind me niet op! (*Hij bedaat*) Ik kan u anders ook plagen, hoor.

U hebt ook een bijnaam.

AGNES : De Stille.

BERNARD : Ja, De Stille noemen ze u. Maar dat is meer een compliment voor een bediende. Ze kunnen niet allemaal zo 'n babbelkousen zijn, zoals ik. (*Hij wil een slok nemen, maar constateert dat zijn glas leeg is.*)

AGNES : Wilt u nog een sherry? (*Ze had liever van niet*)

BERNARD : Wel ja. Nog een slokje. (*Agnes schenkt hem in, zuinig*) Ja, niet te veel, ik wil niet dronken worden. Anders val ik straks in slaap in de trein en word ik wakker, ergens in De Walen.

AGNES : (*Koel*) Ja, dat zou onaangenaam zijn. (*Ze neemt de fles sherry en begeeft zich ermee naar de keuken. Bernard kijkt verwonderd op*) De ijskast. Ik ga ze in de ijskast zetten.

BERNARD : Ja! Sherry moet goed fris blijven. Ijsgekoeld! Trouwens, ik heb toch genoeg hoor. (*Hij roept in de richting van de keuken*) Ik moet fris man blijven, ik moet morgen voetballen.

AGNES : (*Terug uit de keuken*) U speelt voetbal?

BERNARD : Jaja. Ik ben de midvoor van de ploeg van het werk.

AGNES : Dat wist ik niet.

BERNARD : Het is toch raar, hoe weinig de mensen elkaar kennen. Wij werken in hetzelfde gebouw, een paar bureaus van elkaar en we weten bijna niets van elkaar af. (*Hij gaat naast haar zitten*)

AGNES : Jaja, dan moet men zich wel in acht nemen, als men aan sport doet, we zijn geen twintig meer.

BERNARD : Geen twintig meer! Ik ben nog goed, hoor. Wat zeg ik, goed! Ik moet niet onderdoen voor die kerels van twintig. Ik ben rechts en links en ik maak regelmatig mijn goal. Nee, ik moet niet onderdoen voor die kerels van twintig. (*Hij neemt een slok. Verlegenheidspauze*) Mooi is het hier. Echt, zeer mooi.

AGNES : Gewoon, een appartement.

BERNARD : Nee, nee. Als u eens wist hoe wij thuis wonen. Maar hier... leefbaar! (*Hij begint rond te lopen*) Centrale chauffage. Praktisch.

AGNES : Een kachel is gezelliger.

BERNARD : Een kachel stinkt. Hier stinkt het niet. Meubels. Proper. Tja, die moderne appartementen, in zoiets kan men tenminste mensen ontvangen. In zoiets zou ik kunnen wonen. Dat daar is de keuken. (*Hij werpt een blik in de keuken*) Moderne keuken. En daar de badkamer. (*Hij werpt een blik in de badkamer*) Comfort. Leefbaar. Dan is dat...

AGNES : (*In paniek*) Dat is de slaapkamer.

BERNARD : Oh, pardon. Pardon. Ik bedoel er niets mee. Ik bedoel... ik praat te veel. Ik ga maar weer zitten en zwijgen. U zegt zeker, die mijnheer Bernard van bureel 16, die is me nogal het viswijf. Ik heb u nog de kans niet gelaten om zelf iets te zeggen. In uw eigen appartement.

AGNES : Ik ben geen prater. Ik ben niet gewoon te praten.

BERNARD : Ja, als men alleen woont. Tja.

AGNES : Ja.

BERNARD : Dat is het probleem van vrijgezellen, zoals wij. Daarom ga ik soms een pintje pakken. Ik zit daar maar thuis, bij mijn oude vader. Ga ik een pintje pakken. Bij de vrienden. Babbeltje slaan.

AGNES : Ik kijk naar tv.

BERNARD : Ha! Tv! Kleur?

AGNES : Ja.

BERNARD : (*Het televisietoestel krijgt zijn volle aandacht. Hij gaat ervoor staan. Agnes volgt hem*) Sierra!

AGNES : Ja, van Philips.

BERNARD : Distributie?

AGNES : Ja.

BERNARD : Nieuw?

AGNES : Eén jaar.

BERNARD : Duur beestje.

AGNES : Dat viel mee.

BERNARD : Hoeveel posten?

AGNES : Acht.

BERNARD : Duitsland.

AGNES : Engeland. Als er mist is.

BERNARD : NOS is goed.

AGNES : Ja, maar de BRT geeft goede films. De vrijdag.

BERNARD : Ha! Da 's vandaag. Wat geven ze vandaag?

AGNES : Ik zou het niet weten.

BERNARD : Tja.

AGNES : Ja...

BERNARD : Eens kijken? Ik wil uw kleuren wel eens zien.

AGNES : *(Ze kijkt op haar horloge en zet het toestel aan)* Het nieuws zal al gedaan zijn.
(Beiden gaan zitten. Het programma "Nationale Loterij. Trekking van de hoge loten." is aan de gang. Men hoort presentatrice Regine Clauwaert winnende getallen opsommen)

BERNARD : Oh, de trekking van de hoge loten.

AGNES : Ja. Dat was vandaag.

BERNARD : Koopt u soms loten?

AGNES : Ach... en u?

BERNARD : Wel...

AGNES : Ik geloof dat ik er toevallig eentje gekocht heb, deze keer. Een tientje.

BERNARD : Ik ook! Een tientje. Ik ook! *(Hij haalt een loterijbiljetje uit zijn portefeuille)*

AGNES : *(Is haar loterijbiljet gaan halen. Beiden bekijken de winnende getallen op het scherm. Luchtig)* Het zal wel weer niets zijn. Het enige wat ik ooit gewonnen heb, dat was 15 jaar geleden...

BERNARD : Kijk eens! Kijk eens! Zesenzeventig, tweeëndertig... *(Hij vergelijkt koortsachtig een getal op het scherm met dat op zijn biljet)* Ik heb prijs! Ik heb prijs!

AGNES : Nee.

BERNARD : Nee? Kijk hier. Het klopt. Het derde getal van boven. Kijk! *(Hij wijst naar het televisietoestel en toont haar zijn biljet)*

AGNES : Oh! Het is gedaan. Denkt u dat het klopt?

BERNARD : Het klopt! Ik kan het niet geloven. Een miljoen. Beseft u dat, juffrouw Agnes? Ik win net een miljoen. Tien keer honderdduizend Belgische franken, met dit stomme lotje.

AGNES : Mens toch.

BERNARD : (*Maakt een vreugdedans*) Daar mogen we toch even een kusje op geven, juffrouw Agnes! (*Hij kust haar op de wangen*) Ha...

AGNES : Maar mens toch. U bent wel eens geluksvogel.

BERNARD : Een geluksvogel! Ja, dat ik kusjes gekregen heb. Haha... U geloofde het echt, hé.

AGNES : Wat bedoelt u?

BERNARD : Haha, ziet u dat ik goed toneel kan spelen, u geloofde het echt. Ben ik sterk in.

AGNES : U hebt niets gewonnen.

BERNARD : (*Lachend*) Natuurlijk niet. Was goed gespeeld, hé. Daar verdien ik nog een kusje voor.

AGNES : (*Hem zo goed mogelijk afwimpelend*) U bent iemand met kwajongenstreken, mijnheer Bernard. (*Ze gaat zitten*)

BERNARD : (*Nog nagenietend. Hij kijkt naar het televisietoestel*) Oh! Een speelfilm. (*Beiden kijken gespannen toe*) Kijk eens aan. Die twee daar op het scherm. Kijk eens aan! Wel, wel, wel. Wat ze allemaal durven geven tegenwoordig. Kijk eens!

AGNES : Eh... mijnheer Bernard. Misschien kunnen we maar eens aan tafel gaan?

BERNARD : Oh, vanzelfsprekend, juffrouw Agnes. (*Hij staat op*) Een mens is toch verslaafd, hé. (*Hij zet zelf het toestel af en gaat onmiddellijk aan tafel zitten, de handen grijpklaar naast vork en mes*) Waw, als het hier allemaal zo lekker is als 't er uitziet.

AGNES : Hoe kan dat nu, mijnheer Bernard. Er staat nog niets op tafel. (*Ze gaat af naar de keuken*)

BERNARD : (*Merkt dat ze gelijk heeft*) Oh, ik bedoel: het tafelkleed, de mooie glazen, de servietten... (*Roepend in de richting van de keuken*) Smaakvol! Verfijnd!

(*Agnes komt op, met een mandje met brood. Onmiddellijk af naar de keuken*)